

Met 3,5 miljoen betogers, een groot aantal stakers en aanhoudende stakingen in sommige sectoren tonen de Fransen aan Sarkozy dat zij niets moeten weten van zijn contrareformatie. Als de president doof blijft, zal er moeten doorgegaan worden met de strijd. De betogingen en stakingen van 12 oktober, de vierde dag in één maand tijd, hebben 3,5 miljoen betogers op de been gebracht met in de meeste streken, evenals in Parijs, een onuitgegeven aantal deelnemers. Het aantal stakers in sectoren zoals de SNCF (de Franse spoorwegen) of de raffinaderijen is bijzonder hoog.

Als kers op de taart nemen nu ook de jongeren deel aan de acties. Ook zij zijn vastbesloten en zeer gemotiveerd om de regering op haar stappen te doen terugkeren. De jeugd heeft namelijk begrepen dat, met dit voorstel, voor hen een job op korte termijn niet in het verschiet ligt. Tevens zijn zij er zich van bewust dat, op de langere termijn, een volledig pensioen en een goede gezondheid voor hen niet is weggelegd als dit regeringsvoorstel het haalt. En er is meer: De mobilisatie heeft voortaan ook de steun van de publieke opinie. 12 Oktober was opnieuw een sociale vloedgolf om het pensioenplan in te trekken maar het was ook een protest tegen de antisociale, racistische en veiligheidspolitiek van Sarkozy.

De eisen van de loontrekkenden en van de jongeren gaan over het behoud van de pensioenleeftijd op 60 jaar maar ook over de lonen, arbeidsvoorwaarden, werkgelegenheid... De onvrede zit zeer diep.

Tegenover deze mobilisatie, deze protestbeweging die altijd maar sterker en dieper wordt (zelfs de politie moet dit erkennen), blijft de regering vastbesloten, tegen alles en iedereen in, haar voorstel er door te drukken. Het overhoop gooien van de senaatsagenda, terugtrekking van amendementen... de regering stelt alles in het werk om de debatten zo kort mogelijk te houden en de tekst te laten stemmen. Daarmee hoopt ze de steeds sterker wordende protestbeweging te verzwakken.

De herhaalde leugens over de sociale gevolgen van dit plan of de kruimels voor de vrouwen die drie kinderen grootgebracht hebben zullen de woede niet doen afnemen. Door te stellen dat de jongeren gemanipuleerd worden (alsof die niet in staat zijn zelf te beslissen) en dat de actievoerders die het land blokkeren zich onverantwoordelijk gedragen probeert de regering de druk op te voeren. Dit bewijst dat zij bang wordt voor de mobilisatie en dat zij vreest dat er eenheid ontstaat tussen

Contributed by Sandra Demarq, Olivier Besancenot, Basile Pot
vrijdag, 22 oktober 2010 - Last Updated zaterdag, 23 oktober 2010

werknemers uit de privé, de publieke sector en de jongeren. Ze vreest dat er een echte sociale en politieke clash komt.

Maar niet enkel de regering is vastbesloten, dat zijn ook de loontrekkenden en de jongeren. In belangrijke sectoren worden de stakingen verlengd. De verlengde stakingen bij de SNCF, de RATP (de Parijse vervoermaatschappij) en in de raffinaderijen kunnen het vertrouwen bij anderen doen groeien. De komende week staat tijdens talrijke algemene vergaderingen de kwestie van de staking hoog op de agenda.

Verlengde stakingen overal waar het mogelijk is.

Vanaf nu moet de mobilisatie door verlengde stakingen en vooral door alle middelen te gebruiken die de grootst mogelijke massa op de been brengen, versterkt worden. Elke vergadering van stakers moet woordvoerder zijn van deze mobilisatie in de onderneming, school of het ziekenhuis vlakbij. Er moeten banden gesmeed worden met de syndicale of de zelf-organisatie structuren om onze strijd uit te breiden. Tot zaterdag 16 oktober (dat was een nieuwe actiedag) moeten de mobilisatie, de verlengde stakingen en de blokkades zich uitbreiden en veralgemenen evenals de lokale interprofessionele acties.

16 Oktober was een dag waarop stakers, loontrekkenden uit de privé- en de publieke sector, de zwakken, de jongeren maar vooral diegenen die akkoord zijn met deze mobilisatie maar die om één of andere reden niet kunnen staken allemaal samen in de strijd staan.

Allemaal samen moeten wij aan Sarkozy , die beweerde dat “als er al een staking in dit land was, men die zelfs niet zou opmerken”, tonen dat wij niets moeten weten van zijn hervorming en dat wij zullen doorgaan tot de overwinning.

Nog niets is beslist: Patronaat en regering zullen alles in het werk stellen om deze mobilisatie te breken. Maar vandaag hebben wij de kans om de regering en de patronen een echte nederlaag te bezorgen. Laten wij hen tonen dat de straat regeert!

Sandra Demarcq (NPA)

Verklaring van Olivier Besancenot: Voor een nieuw Mei '68

Achter het verzet tegen de hervorming van de pensioenen schuilt een diepe onvrede over de politiek van Sarkozy en zijn regering die voortdurend de loontrekkenden en de zwakkeren in de samenleving matrakkeert, de publieke sector vernietigt en voor de rijksten een fiscaal maximumtarief in het leven roept, hen fiscale vrijstellingen en cadeaus geeft, zonder te spreken over de exuberant hoge pensioenen en stock options voor een handvol geprivilegieerden.

Sedert 12 oktober en zijn 3,5 miljoen betogers van toen, heeft de stakingsgolf zich uitgebreid naar de SNCF, de RATP, de

raffinaderijen, de havens en naar talrijke scholen. Elders tonen werkonderbrekingen en blokkades aan dat de loontrekkenden vastberaden in de strijd zijn.

De jongeren mobiliseren massaal en zijn zeer talrijk aanwezig tijdens de betogingen. Zij hebben begrepen dat hun toekomst op het spel staat.

Een algemene revolutie kondigt zich aan.

Om deze regering die niks anders kent dan misprijzen en repressie om de eenheid tussen werkers en jongeren te verhinderen en met die middelen probeert hen het zwijgen op te leggen, zullen wij sterker moeten zijn dan bij de acties in 1995 en 2003.

Wat wij nodig hebben is een Mei '68 op maat van de 21ste eeuw.

14 oktober 2010.

Chat met Olivier Besancenot
(woordvoerder van de Nouveau Parti
Anticapitaliste), gemodereerd door Caroline
Monnot voor LeMonde.fr.

Esteban: Goeiedag, is deze dinsdag een laatste gevecht in een oorlog die al verloren is?

Olivier Besancenot: Neen! Het is een stap naar een

algemene staking die stilaan vorm begint te krijgen. Vanaf dinsdagavond worden de stakingen verder gezet, er komen nieuwe betogingen alsook talrijke blokkades. De kwestie is nu om de economie te blokkeren om de hervorming te blokkeren...

Zbeul: Is deze staking volgens u een politieke staking die uitdrukking geeft aan een algemeen ongenoegen of enkel een sociale staking gericht tegen de pensioenplannen?

Olivier Besancenot: Het ongenoegen gaat verder dan de pensioen kwestie maar uit zich terzelfdertijd via dat pensioendossier. Veel loontrekkenden en jongeren zijn de regeringspolitiek van 'twee maten-twee gewichten' beu en proberen, via de acties rond de pensioenen, uiting te geven aan het feit dat het bewind van Sarkozy al veel te lang aanhoudt.

Abdelmallik: Welk vervolg komt er als de wet gestemd wordt?

Olivier Besancenot: De wet is slechts een project zolang die niet in het Staatsblad verschenen is. En mocht ze toch in het Staatsblad gepubliceerd

worden dan is er nog altijd de sociale geschiedenis van Frankrijk die aantoont dat, wat in de Assemblée en de Senaat beslist werd door de straat kan herroepen worden.

Fred: Zelfs met 3 miljoen betogers, heeft de straat dan een legitimiteit die dat van een verkozen parlement overstijgt?

Olivier Besancenot: Vandaag ligt de legitimiteit bij de straat net als dat het geval was in 1996 in de strijd tegen het Plan Juppé en in 2006 in de strijd tegen het Eerste Banen-plan (de "CPE"). De straat kan meer macht hebben dan een regering.

Overigens zijn onze belangrijkste sociale verworvenheden er gekomen doorheen mobilisatie en strijd van onze voorouders. Als onze grootouders in 1936 niet gestaakt hadden dan was er vandaag geen betaalde vakantie.

Odp: U denkt dus dat de stem van het geheel van de burgers minder waard is dan de sociale bewegingen?

Olivier Besancenot: En op welk moment heeft de meerderheid van de burgers dan wel gekozen

voor de verhoging van de pensioenleeftijd? Op You Tube kan je Sarkozy horen uitleggen waarom hij niet aan de pensioenleeftijd op 60 zal raken.

Léon: Zet de NPA de scholieren van de lycea onder druk om aan de acties deel te nemen?

Olivier Besancenot: De scholieren doen dat zelf. Ze hebben daarvoor niemand nodig. We kunnen bij de NPA wel militanten uit de lycea gebruiken.

Overigens staan de volwassenen, de loontrekkenden, de ouders van leerlingen dikwijls aan de schoolpoorten om aan de ordediensten te vragen daar weg te gaan en op te houden met hun provocaties. En dat is een goeie zaak.

Roland: Het geweld voor sommige lycea verhoogt het risico dat de publieke opinie zich tegen de beweging keert. Was het echt nodig om de lycea hierbij te betrekken?

Olivier Besancenot: Ja, iedereen moet meedoen. De jongeren begrijpen dat als de ouderen langer moeten werken, zij minder kansen zullen hebben op de arbeidsmarkt.

Door herhaaldelijke politie provocaties denkt de regering de acties te doen ontsporen. Zij wil angst zaaien om op die manier het verzet te stoppen.

Emilien22: Over welke elementen beschikt u om de betogingen van de voorbije dagen te vergelijken met Mei '68? Valt de mogelijkheid van een beweging van hetzelfde type te overwegen en is het wenselijk voor Frankrijk?

Olivier Besancenot: Er bestaat geen model dat men zomaar kan overnemen. Iedere strijd heeft zijn eigenheden en wetmatigheden. Maar ik denk dat een nieuw Mei '68 op maat van de 21ste eeuw niemand slecht zou doen tenzij aan de kapitalisten en aan de regering maar dat is geen slechte zaak...

Mei '68 was, bovenop de barricades, een algemene staking waar miljoenen mensen plots op het sociaal en politiek toneel verschenen. Het is dat wat wij ook nu nodig hebben.

Thibaud: Stakers die petroleumraffinaderijen en belangrijke transportassen blokkeren: is dat nog wel staking of gewoon beletten anderen te werken? Staat dat niet dicht bij de idee dat u hebt

over 'Revolutionair activisme'?

Olivier Besancenot: wij maken geen revolutie mee (nog niet!). Wij zitten in een proces van veralgemening van de stakingen waar radicalisering en verbreding hand in hand gaan. De beweging breidt telkens uit en terzelfdertijd worden de acties radicaler omdat de regering daar op aanstuurt.

Marc: Heeft de NPA een alternatief voor het pensioenplan van de regering? Zo ja, welk?

Olivier Besancenot: De NPA wil niet dat het wetsvoorstel herschreven wordt maar eist simpelweg het intrekken ervan. Wij stellen voor dat de pensioenleeftijd behouden blijft op 60 en dat 37,5 jaar staat voor een volledige loopbaan. Om dat te financieren moeten de patronale bijdragen verhoogd worden.

3% van het BBP is nodig om het pensioensysteem te financieren volgens de Raad voor de Pensioenen. Dan moet u weten dat ieder jaar 17% van de jaarlijkse rijkdom ingepalmd wordt door een minderheid van geprivilegieerden.

De rijkdom moet dus verdeeld worden alsook de arbeidstijd door minder lang te werken zodat iedereen aan de slag kan.

Victor: Welke zijn volgens u de sectoren die prioritair moeten belast worden als men de nodige fondsen wil vinden om de pensioenen te financieren?

Olivier Besancenot: De inkomsten uit kapitaal. Overigens verdwijnt er elk jaar 32 miljard euro onder de vorm van vermindering van patronale bijdragen zagezegd om werkgelegenheid te scheppen (men ziet met welk succes!). Die vrijstellingen veroorzaken een tekort.

Georges P: Hoe komt het dat u niet bang bent voor de economische gevolgen (terugval van de tewerkstelling, de groei enz.) van de beweging die u organiseert of aanwakkert?

Olivier Besancenot: De huidige economische moeilijkheden zijn niet veroorzaakt door een algemene staking maar door het kapitalisme wiens crisis , die 2 jaar geleden begon, het economisch raderwerk heeft doen stokken.

Wij maken een crisis van overproductie mee van heel het systeem in de marxistische betekenis van de term. Ooit zal men wel een nieuw productie- en verbruikssysteem moeten creëren dat in de behoeften van de mensheid zal voorzien.

Etudiant Tokyo: Denkt u dat een referendum een goeie oplossing zou zijn om de zaken weer op orde te krijgen?

Olivier Besancenot: in deze fase van het conflict niet. Het zou de aandacht alleen maar afleiden en een institutioneel vervangmiddel zijn voor de huidige sociale strijd. Als er een meer afdoend middel dan de volgehouden algemenestaking bestaat om te winnen dan moet men ons dat zeggen maar ik zie er geen. Op het ogenblik van de privatisering van De Post had de stem van de burger een steun in de strijd kunnen zijn maar ze kan in geen enkel geval de sociale strijd vervangen.

Serena: Op dit ogenblik is er maar weinig mobilisatie bij de studenten. Zouden zij een beslissende rol kunnen spelen?

Olivier Besancenot: Geen paniek, Serena, het

komt eraan! Een tiental universiteiten zijn al gemobiliseerd en, inderdaad, het studentenverzet zou een beslissende factor kunnen zijn in de uitbreiding van de beweging.

MatthieuRecu: Het is dus normaal om instellingen te blokkeren en te beletten dat diegenen die willen studeren dat ook doen?

Olivier Besancenot: Dus is het normaal dat ik diegenen die de blokkades doen, steun.

Zbeul: Zijn de acties van de Black Blocs de oplossing eerder dan de traditionele betoging van het vakbondsfront?

Olivier Besancenot: Ik sta eerder aan de kant van het Red Bloc. Overigens hou ik wel van een merguez en ben ik voorstander van een volgehouden algemene staking.

GG: Hoe staat het met een alliantie ter linkerzijde tussen de NPA en het Front de Gauche om te kunnen wegen op de PS in de komende jaren?

Olivier Besancenot: Wij zijn voorstander van een groepering van alle anti-kapitalistische krachten op

een eengemaakte en radicale basis en totaal onafhankelijk van de PS. Voor mij is het doel niet de politiek van de PS om te buigen of hen een anti-kapitalistische richting in te duwen (veel geluk!) maar eerder de PS overheersing van links te doorbreken.

Binnen links zijn er 2 grote politieke richtingen: één die de markteconomie aanvaardt en een andere die er vanaf wil. Deze 2 richtingen zijn binnen eenzelfde regering niet verenigbaar maar we kunnen onze krachten wel bundelen in het verzet tegen rechts zoals dat nu het geval is met het pensioenplan.

Laurent F.: Meneer Besancenot, wanneer denkt u op pensioen te gaan?

Olivier Besancenot: Op 60 en na een volledige loopbaan! Maar weet wel, Laurent, dat ik verder zal blijven militeren.

Maroux: En hoever kan deze escalatie gaan?

Olivier Besancenot: Tot de overwinning. De voorwaarden zijn er opdat de beweging rond de pensioenen wint. Het is niet bij voorbaat zo en er

zijn nog heel wat obstakels maar objectief gezien breidt het kamp van het verzet verder uit en geraakt de tegenstander geïsoleerd.

De herschikking van de regering verloopt zeer wanordelijk. Tegenover ministers die voor hun ontslag staan kan de straat een beslissende overwinning behalen in deze klassenstrijd. Zoals Che al zei “hasta la victoria siempre!”

Onderwerp gemodereerd door Caroline monnot. Le Monde fr. 19/10/2010

Overwinnen is mogelijk!

Al 7 weken lang wordt er in Frankrijk gestaakt en betoogd aan een hoog tempo. Naarmate er verder gemobiliseerd wordt breiden de acties zich nog uit. Na het succes van de betogingen van zaterdag 16 oktober verliepen ook de stakingen en betogingen van 19 oktober zeer

succesvol met meer dan 3,5 miljoen mensen die de straat opgingen en met een massale aanwezigheid van de jongeren. De middelbare scholieren en de studenten zijn mee in de dans gesprongen.

Met telkens meerdere miljoenen betogers wordt bewezen dat dit een zeer stevige beweging is die het hele land omspant. Meer dan 70% van de bevolking vindt de pensioenmaatregelen een zeer onpopulaire hervorming. Dit is een grote steun aan al de actievoerders en een stimulans om de anderen te doen deelnemen aan de betogingen of om de beweging te steunen.

Bij het begin van de acties, op 7 september, waren de betogingen en

stakingen vooral een middel om de ontevredenheid te uiten maar het vertrouwen in een uiteindelijke overwinning was er nog niet.

Beetje bij beetje groeide het vertrouwen dankzij het groot aantal betogers, de goed opgevolgde stakingen en de discussies onder collega's. De arrogantie van de macht heeft uiteindelijk ook de meest bange mensen overtuigd van de noodzaak in actie te komen en zich niet te laten doen. Doorheen de huidige beweging is er een kracht ontstaan die niet slechts bepaald wordt door de aantallen. Iets dat dieper zit nl. Het idee van 'ons goed recht', de legitimiteit die aan onze kant staat en 'als onze zakken leeg zijn, dan is de maat vol', vereist dat wij het hoofd

rechten. Het is een kwestie van waardigheid.

Voor de algemene staking

Dit bewustzijn is er 'beetje bij beetje' gekomen op het ritme van de stakingen en betogingen maar het wordt steeds duidelijker dat verspreide actiedagen niet zullen volstaan om deze regering een halt toe te roepen. Nog nooit werd er zoveel gediscussieerd over volgehouden stakingen dan de laatste weken. 61% van de ondervraagden hierover zegt akkoord te zijn met dat soort actie! Het scheelt slechts weinig opdat de leidingen van de vakbondsfederaties zich genoodzaakt zullen zien om een algemene staking af te kondigen onder druk van de aanhoudende acties en op

die manier een 'open' politieke crisis te vermijden en het terugtrekken van het wetsvoorstel over de pensioenen te bekomen.

De staking van 12 oktober werd in meerdere sleutelsectoren zoals de havens, de SNCF, openbaar vervoer, luchtvaartsector en energiesector verder gezet en versterkt. Maar op nog veel meer plaatsen is er een begin van staking: in kleine privé-ondernemingen zijn er werkonderbrekingen van één uur, bij de belastingen, tewerkstellingspools, werknemers van lagere besturen, gezondheidszorg, de post, het onderwijs... Uiteraard zien we ook de deelname van middelbare scholieren en studenten.

Zoveel initiatieven op zoveel

verschillende plaatsen, dat is nog maar zelden gezien. Alles en iedereen bougeert en dat is goed: lokaal georganiseerde betogingen, ontmoetingen tussen werknemers van verschillende bedrijven, blokkades van toegangswegen tot industrie zones, enz...Op sommige plaatsen, zoals in Le Havre, zijn er elke avond interprofessionele algemene vergaderingen die in samenwerking met het gemeenschappelijk vakbondsfront een stand van zaken over de stakingen geven. Elders beslissen AV's van spoorarbeiders om op te trekken naar de raffinaderijen, proffen nemen het woord op vergaderingen van gemeentepersoneel, enz... Dit alles is een terugkeer naar noodzakelijke maar al te lang vergeten strijdmethodes.

En kijk, in enkele dagen tijd is het klimaat helemaal veranderd. Overal voelt men aan dat de overwinning mogelijk is. Maar toch, er zijn dan wel talrijke stakingen, maar ze blijven te veel verspreid en het is nog te weinig.

Het is door te staken dat wij kunnen wegen op de krachtsverhoudingen. Doorheen de stakingen zeggen wij dat wij het zijn die de economie doen draaien en dat alle rijkdom het product is van onze arbeid. Als door de steeds hachelijker wordende toestand een aantal werknemers moeilijk kunnen staken dan is het toch noodzakelijk hen bij de acties te betrekken doorheen blokkades en betogingen.

Maar het is wel de staking die ons toelaat de economie te blokkeren, die

de kans geeft aan de loontrekkenden om zich te organiseren, om werknemers van andere bedrijven te ontmoeten en de strijd zelf te organiseren. Het is aan die strijd dat we ons wagonnetje moeten aanhaken. De koortsachtigheid waarmee de regering de jongeren aanpakt en de flikken naar de raffinaderijen stuurt sterkt ons alleen maar in de strijd. Degenen die nu nog nog aarzelen om mee in het strijdperk te treden moeten overhaald worden.

Achter het verwerpen van de hervorming van de pensioenen schuilt het verwerpen van Sarkozy en zijn politiek ten gunste van het kapitalisme. Het gaat hier om een sociale en politieke crisis, een zeer hevige beweging die het ontslag van

Sarkozy, Fillon en andere Woerth's wil!
Dat ze toegeven of oprotten!

Basile Pot in Tout est à Nous, krant van
de NPA